

Standpunt Green Heritage Fund Suriname over de Walvisvangst

Inleiding

Op 21 juni 2010 begint de jaarlijkse conferentie van de *International Whaling Commission* in Agadir, Marokko. Sinds 2004 is Suriname als niet walvisvarend land lid van de “*International Convention for the Regulation of Whaling 1946 en haar protocol*”; ter verduidelijking we zijn nooit een walvisvarend land geweest, zijn geen walvisvarend land en zullen het ook nooit worden. Zoals het Presidentieel Besluit laat zien, is de toetreding stilzwijgend goedgekeurd door onze Nationale Assemblee in juni 2004.

Wij zullen hier kort aangeven waarom volgens de Green Heritage Fund Suriname, ons land er geen belang bij heeft te stemmen voor de walvisvangst.

Imago

Suriname dat net vorig jaar haar Groen Suriname Strategie heeft gepresenteerd, zou nu ook consistent dat beleid en die visie, gepresenteerd op een internationaal forum, moeten uitdragen. Daarbij komt dat 2010 is uitgeroepen tot het Internationaal Jaar van de Biodiversiteit door het Secretariaat van de *Convention on Biodiversity* waar we ook partij bij zijn. Daarom bevreemdt het velen in binnen- en buitenland dat Suriname al 6 jaar actief meestemt om met uitsterven bedreigde walvissoorten verder naar de rand van extinctie te brengen. Het is van eminent belang dat wij ons, evenals andere landen en organisaties, realiseren dat het op de lange termijn gunstiger is om behoudend om te gaan met de steeds schaarser wordende reserves aan flora en fauna in de wereld. Zoals de vertegenwoordiger van het WWF Guianas kantoor, Dr. M.L. Felix ook opmerkte tijdens de discussie afgelopen maandag kan Suriname zich bogen op een traditie van beschermen van bedreigde diersoorten, en juist daarom is het bevreemdend dat wij een uitzondering maken voor de walvis.

Wetenschap

Walvissen spelen een belangrijke, specifieke rol in het door miljoenen jaren evolutie verkregen precair evenwicht van het complexe maritieme ecosysteem. Veel walvissoorten zitten al onder de 5% van het aantal van voor het begin van de commerciële walsisvangsten van 400 jaar geleden. Dit zijn reducties op een schaal die op termijn ongetwijfeld nadelige ecologische gevolgen zullen hebben, zoals bij voorbeeld de aantasting van de recycling functie voor planktongroei, afname van de opname en buffering van kooldioxide (CO₂) emissies, afname van de zuurstof (O₂) productie, verzuring van de oceanen, afname van de maritieme biodiversiteit, inclusief het verdwijnen van de walvissen zelf.

Op wetenschappelijke methoden gefundeerde schattingen hebben de laatste jaren aangetoond dat, ondanks het moratorium van 1986, de walvis populaties onvoldoende hersteld zijn van de overmatige jacht gedurende de periode daarvoor. Deze dieren worden al vier eeuwen systematisch geëxploiteerd; het hoogtepunt werd bereikt in de zestiger jaren van de vorige eeuw toen er gemiddeld 50 tot 60 duizend walvissen per jaar gedood werden. Dit leidde tot internationale maatregelen via de

International Whaling Commission (opgericht in 1946) die uiteindelijk uitmondde in het moratorium dat van kracht ging in 1986. Dit moratorium hield een mondiaal verbod in op grootschalige walvisvangst voor alle grote walvissoorten.

Het compromisvoorstel

Wat het compromisvoorstel betreft dat momenteel op de tafel zou liggen bij de IWC kunnen wij aangeven op basis van onze laatste gegevens, waarom het niet in Suriname's belang is voor het compromisvoorstel te stemmen en dus voor de hervatting van de commerciële walvisvangst. Het laatste bij ons bekende compromisvoorstel zegt onder andere dat terwijl het moratorium blijft gehandhaafd, er walvisjacht zal worden toegestaan aan de landen die nu al aan walvisvangst doen, maar dan met strikte quota's. Daarnaast zou er geen jacht mogen worden geopend op walvispopulaties of -soorten die op dit moment niet worden bejaagd. En er zouden moderne, effectieve monitorings-, controle en surveillantiemaatregelen moeten worden ingesteld voor deze geautoriseerde "commerciële" walvisvangst.

Wat dit voorstel van de voorzitter van de IWC, de Chileen Cristian Maquieira, eigenlijk betekent, is dat binnen het compromisvoorstel, de commerciële walvisvangst wordt toegestaan voor de landen die op dit moment het verdrag schenden. Met andere woorden 3 landen die zich nu reeds niet houden aan internationale afspraken worden beloond voor hun slechte gedrag. Dat is voor ons onacceptabel en dat zou het ook moeten zijn voor onze regering. Daarnaast is het ook zo dat de wetenschappelijke onderbouwing van de voorgestelde quota's dubieus is te noemen. Ook zou de walvisvangst in het Antarctische walvisreservaat ingesteld in 1994 worden toegelaten, dat meer dan 80% van alle walvissen in de wereld beschermt.

Het laatste nieuws uit de wandelgangen is dat het compromisvoorstel onacceptabel is voor Australië, en Latijns-Amerika als een blok. Daarnaast zijn Duitsland, Portugal, Oostenrijk, België binnen het blok van de Europese Unie erg duidelijk in hun standpunt dat hervatting van de commerciële walvisvangst geen optie is. Zoals wij ook in onze petitie stellen, laten wij ons voegen bij de naties op ons continent die deze praktijk veroordelen en bij de naties in onze regio, die ons gebied uitdragen als een eco-vriendelijke regio.

Traditie

Laten wij voorop stellen dat indien Japan van mening is dat andere landen niet aan hen moeten opleggen wat zij wel of niet mogen eten of doen, dat geen probleem is van Suriname, en dat het niet in Suriname's belang is om ten koste van onze groene reputatie te stemmen voor de walvisvangst. Een rijk land als Japan (evenals Noorwegen) kan wel voor zichzelf opkomen. Daarnaast blijkt uit veel bronnen, ook uit Japan, dat walvisvlees niet iets is dat Japanse mensen heel veel eten. Volgens Seiji Ohsuma, directeur van het *Institute of Cetacean Research*, is de jaarlijkse consumptie van walvisvlees per hoofd van de bevolking slechts 30 g. Ook Masayuki Komatsu, adviseur van het visserijagentschap van Japan zei op een persconferentie in 2001 dat hoewel het walvisvlees duur was het tot nog goed verkocht werd (toen iets voor 2001), maar dat het niet meer verkoopt. Ook Fukuzo Nagasaki, voormalig directeur

van het *Institute of Cetacean Research* geeft in zijn boek “Fisheries in the high seas in the future” gepubliceerd in 1992 aan dat de walvisvangst in de Antarctische zee niet-winstgevend is voor een particulier bedrijf.

In een recent artikel in de *New York Times* van Martin Fackler (mei 2010) geven enkele kustwalvisvaarders aan, dat Japan zich met de overheidswalvisjacht in de Antarctische zee slechts internationale kritiek op de hals haalt, waardoor de veel beperktere traditionele walvisvangst in hun traditioneel walvisvarend stadje wordt bedreigd. Zo zegt Atsushi Ishii een professor in de milieupolitiek dat de wetenschappelijke walvisvangst de wetenschap en cultuur zegt te beschermen, terwijl het eigenlijk alleen maar gaat om het beschermen van bureaucratisch eigenbelang. Zelfs de voorstanders van de walvisvangst geven aan dat de enige reden voor de wetenschappelijke vangst het onderhouden is van een ineenstortende walvisindustrie, waarbij het walvisvlees zich opstapelt in vriezers. En zelfs die ineenstortende industrie lijkt de Japanse overheid niet te kunnen redden, want de laatste particuliere walvisvaarder is er vier jaar geleden mee gestopt. In het stadje Ayukawahama waar Fackler een bezoek bracht, gaven de inwoners hem aan dat nu er veel minder mensen walvisvlees eten, de dagen van de walvisvaart zijn getekend en de overheid het gewoon een natuurlijke dood moet laten sterven. Volgens Isao Kondo, 83, die zijn carrière heeft gemaakt bij de *Japan Whaling Company*, die niet langer bestaat: “Japan laat zich niet graag vertellen wat zij moet doen, maar of wij het nu leuk vinden of niet, de walvisvaart is aan het uitsterven.”

Belang

Uit de tabellen van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Japan, blijkt dat Suriname sinds 2003 een bepaald bedrag heeft ontvangen aan ontwikkelingshulp. Waarvan USD 8.17 M in 2006 voor het Visserijcentrum te Commewijne. Echter, bij betere bestudering van de tabellen blijken de optellingen niet te kloppen, en moeten we concluderen dat Suriname als land bitter weinig heeft gekregen voor het ondersteunen van het Japans standpunt. Nogmaals het is niet precies duidelijk welke voordelen het stemgedrag van Suriname heeft en spijtig genoeg hebben de beleidsmakers ons daar ook geen verhelderende reden voor kunnen geven.

Ethiek

De ethische overwegingen rond het doden van deze in het wild levende, vrije dieren met een hoge intelligentie en complexe sociale structuur, zullen we bewust niet bespreken; ook de inhumane manier waarop dit gebeurt is zinloos om op in te gaan; ethiek is jammer genoeg relatief, zeker als het om dieren gaat. Deze discussies zijn oeverloos en vormen juist meer voeding voor commotie en polarisatie. Het is beter dat partijen elkaar treffen op een veld waar ze beide van afhankelijk zijn: het natuurlijk welzijn van onze kwetsbare Aarde. Een ieder zal op zijn tijd tot het inzicht komen dat we daar allemaal van afhankelijk zijn en dat overleven slechts mogelijk is als wij op oprechte wijze duurzaamheid nastreven.